

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af: Forslag til Lov om Ophævelse af Halvprocentafgiften ved Kjøb og Salg af faste Eiendomme.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1398; Betænkningen i Tillæg B.)

Formanden: Som de Herrer ville vide, har Udvalget delt sig i et Flertal og et Mindretal; Flertallet modtager sig Lovforslagets Fremme; Mindretallet derimod slutter sig til Lovforslaget. Forhandlingen er aabnet; den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Schlegel): Som Ordfører for Flertallet kan jeg henholde mig til Betænkningen, som er omdelt blandt de Herrer, og som i Korthed udtaler, at det forekommer Flertallet, at denne Sag ikke fortjener at støttes af Landsstinget. Den vilde paaføre Statskassen et temmelig betydeligt Indtægtstab af henved $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. og da der forestaar Spørgsmaal om saa mange paatrængende Skattereformer, forekommer det os ikke rigtigt at indlade os paa denne Skattereform, og vi indstille derfor til det høie Thing, at Lovforslaget forkastes.

Caspersen: Blandt de Argumenter, der ere fremsatte imod denne Afgifts Ophævelse, er der et, som man for Resten ofte hører ved lignende Leiligheder, at det er en gammel Skat og at gamle Skatter skulde være gode Skatter. Jeg kan ikke forstaa denne Tale; jeg kan ikke forstaa, at en Skat, blot fordi den er gammel, skulde være god. Jeg kan forstaa, at gamle Skatter ere nemme at indkræve, at Formerne, hvorunder de indkræves, have faaet en vis tilvant Karakter, saa at det er Embedsmændene let at opkræve dem uden stor Uleilighed eller i alt Fald med ikke saa stor Uleilighed som ved en ny Skat. Men at Staten, fordi den er gammel, skulde være god i Retning af at være billig eller retfærdig eller at ramme Skatteevnen, det forstaaer jeg slet ikke: tværtimod forekommer det mig, at netop fordi Skatten er gammel, er der ofte Uleilighed til at tro, at denne Skat er fremkommen under Forhold, som være ganske modsatte de nuværende Forhold; og dette er særlig Tilfældet med Halvprocentafgiften. Halvprocentafgiften stammer jo fra en Tid, hvor vi levede under trykkede økonomiske Forhold, og da Bestemmelsen om den blev udstedt, har det næppe været Meningen at ramme

Skatteevnen saa Meget som at give Statskassen en forøget Indtægt. Den er under Forhandlingen bleven parallelliseret med Arveafgiften; der er blevet sagt, at denne rammer jo heller ikke Skatteevnen. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Arveafgiftens hele Ordning, men hvorledes man end bedømmer den, er der dog noget Positivt ved den; man svarer da kun Skat af, hvad man eier. Vil man sidestille Arveafgiften med Halvprocentafgiften, kommer man til Resultater som f. Ex. dette: naar en Mand efterlader sig et lille Beløb, men en stor Gjæld, skulde hans Arvinger ikke alene svare Skat af det lille Beløb, men ogsaa af Gjælden; det vilde efter min Mening være det samme Forhold som ved Halvprocentafgiften. Det forekommer mig, at der er noget Ubilligt i at man skal betale Skat af hvad man ikke eier, af sine Prioriteter og af sin Gjæld. Jeg tror derfor, at det vil være retfærdigt, hvis denne Skat bliver hævet. Det forekommer mig ogsaa, at den høitærede Finanzminister har set paa en noget lignende Maade paa Sagen. Han har ved Forhandlingerne i Folkethinget sagt, at der er noget lidet Tiltalende ved denne Skat, at den særlig kunde ramme haardt dem, der eiede kun lidt eller intet af den Eiendom, de efter Navn besidde; men naar vi ere enige om, at der er noget lidet Tiltalende ved denne Skat, hvorfor saa ikke søge at faae den fjernet? Jeg kan ikke se rettere, end at det vilde være det Retteste at faae denne fjernet. Mindretallet i Udvalget skulde mulig have været tilbøielig til at stille Forslag om, at Staten kun skulde svares af det, en Mand virkelig eier i sin Eiendom, at han skulde være fri for at svare Skat af Prioriteterne, men da der ikke er Udset til at føre Sagen igjennem, have vi ikke villet gjøre det — der siges, at Vedtagelsen af dette Lovforslag skulde foregribe andre Skattereformer. Jeg kan virkelig ikke indse, hvorfor den skulde gjøre det; hvorfor skulde det, at vi tage fat paa en af Stattelevne, som vi anse for ubillig i mindste Maade gjøre Noget til, at vi ikke senere kunne tage andre Skattespørgsmaal under Overveielse? Der er blevet sagt, at Staten vilde lide et stort Indtægtstab ved at hæve Halvprocentafgiften. Jeg kan heller ikke formene Andet, end at Staten er stillet saaledes, at den meget godt kan taale dette Indtægtstab. Være vi en fattig Skat, ja saa var det en anden Sag, men det ere vi jo ikke, saa det vil ikke have nogen, i alt Fald ikke nogen videre Betydning for Landet, om vi hævede den. Der kunde paa andre Maader staves Kompensation. Der som den høitærede Finanzminister indrøm-